



EUROOPA
KOMISJON

Brüssel, 9.3.2015
COM(2015) 120 final

KOMISJONI TEATIS EUROOPA PARLAMENDILE JA NÕUKOGULE

Veepoliitika raamdirektiiv ja üleujutuste direktiiv: meetmed ELi vee hea seisundi saavutamiseks ja üleujutusriski vähendamiseks

{SWD(2015) 50 final}
{SWD(2015) 51 final}
{SWD(2015) 52 final}
{SWD(2015) 53 final}
{SWD(2015) 54 final}
{SWD(2015) 55 final}
{SWD(2015) 56 final}

1. SISSEJUHATUS

2000. aasta veepoliitika raamdirektiivi¹ rakendamiseks peavad liikmesriigid võtma kulutõhusaid meetmeid läbipaistval ja kaasaval viisil. Liikmesriigid peavad tegema kõnealustest meetmetest (mis sisalduvad nende meetmeprogrammides) kokkuvõtte oma veemajanduskavades, mida ajakohastatakse iga kuue aasta tagant. 2012. aastal avaldas komisjon sel ajal kättesaadavate veemajanduskavade kohta hinnangu².

Veepoliitika raamdirektiiviga nõutav tõhus veemajandus aitab liikmesriikidel valmis olla äärmuslikeks ilmastikunähtusteks, mida esineb kliimamuutuste tõttu üha sagedamini ja mis tekitavad suurt kahju³. Veepoliitika raamdirektiivi täiendamiseks võeti 2007. aastal vastu üleujutuste direktiiv, milles nõutakse, et liikmesriigid peavad hindama ja kaardistama üleujutusriske ja -ohte ning juhtima neid üleujutusrisiki maandamise kavade⁴ kehtestamise abil.

Mõlema direktiivi rakendamisel on saanud murdepunkt. Käesolevas teatises esitatakse siiani tehtud edusammude hinnang, võttes arvesse, et direktiivid on seotud ja neid tuleks rakendada koordineeritult. Hinnangu aluseks on esimesed aruanded nende erimeetmete kohta, mida liikmesriigid võtsid oma veemajanduskavades kirjeldatud meetmete rakendamiseks. See põhineb 2012. aastal kättesaadavaid veemajanduskavasid käsitleval komisjoni hinnangul⁵ ja vastab veepoliitika raamdirektiivi artikli 18 lõikes 4 sätestatud nõuetele, mille kohaselt peab komisjon avaldama 2015. aastal liikmesriikide meetmeprogrammide rakendamist käsitleva vahearuande.

Käesoleva dokumendi lõpus esitatud soovitude aluseks on komisjoni hinnang liikmesriikide meetmeprogrammidele ja nende esialgsetele üleujutusrisiki hindamistele. Kõnealused soovitusel esitatakse, pidades silmas teisi veemajanduskavasid ja esimesi üleujutusrisiki maandamise kavasid, mille liikmesriigid peavad vastu võtma 2015. aasta lõpuks ja mille üle peetakse praegu avalikke konsultatsioone.

Käesolevale teatisele on lisatud seitse komisjoni talituste töödokumenti. Kaks nendest sisaldavad üksikasjalikumat ülevaadet veepoliitika raamdirektiivi ja üleujutuste direktiivi rakendamisel tänaseks tehtud edusammudest⁶. Viis ülejäänut sisaldavad Belgia, Kreeka, Hispaania, Portugali ja Horvaatia veemajanduskavasid,⁷ mis ei olnud 2012. aastal veel vastu võetud.

¹ Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2000/60/EÜ, 23. oktoober 2000, millega kehtestatakse ühenduse veepoliitika alane tegevusraamistik, EÜT L 327, 22.12.2000.

² Vt <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:52012DC0670>.

³ Kui olukorraga ei kohanduta (st eelduste kohaselt jätkub praegune kaitse jõgede üleujutuste vastu ja üleujutusi esineb kuni 100 korda aastas), prognoositakse kliima- ja sotsiaalmajanduslikest muutustest tulenevate ELi kahjude suurenemist 6,9 miljardilt eurolt aastas 20,4 miljardile eurole aastas 2020. aastateks, 45,9 miljardile eurole aastas 2050. aastateks ja 97,9 miljardile eurole aastas 2080. aastateks. Vt Rojas et al. (2013) Climate change and river floods in the European Union: Socio-economic consequences and the costs and benefits of adaptation, *Global Environmental Change* 23, 1737–1751, kättesaadav aadressil: <http://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0959378013001416#>.

⁴ Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2007/60/EÜ, 23. oktoober 2007, üleujutusrisiki hindamise ja maandamise kohta, ELT L 288, 6.11.2007.

⁵ Vt http://ec.europa.eu/environment/water/water-framework/impl_reports.htm#third.

⁶ Aruanne veepoliitika raamdirektiivi meetmeprogrammi rakendamisel tehtud edusammudest; aruanne üleujutuste direktiivi rakendamisel tehtud edusammudest.

⁷ Aruanne veepoliitika raamdirektiivi veemajanduskavade rakendamise kohta.

2. ELI VEEPOLIITIKA VÕIMALUSTE ÄRAKASUTAMINE

Veepoliitika raamdirektiiv ja muud veealased direktiivid⁸ on aidanud kaasa ELi veekaitse parandamisele. Üldiselt võivad Euroopa kodanikud julgelt juua kraanivett ja ujuda tuhandetes ELi jõgedes, järvedes ja rannikupiirkondades. Asulate, tööstuslikest ja põllumajanduslikest saasteallikatest pärit reostus on reguleeritud õigusaktidega.

ELi mageveepoliitika 2012. aasta toimivuskontroll⁹ kinnitas, et kehtivas veepoliitika raamistikus käsitletakse Euroopa mageveekogude probleeme. Aastakümneid kestnud olukorra halvenemisest ja jätkuvast ebatõhusast juhtimisest tulenevalt on siiski veel pikk tee minna, enne kui kogu ELi magevee kvaliteet on piisavalt hea: 2012. aasta komisjoni dokumendis „Euroopa veevarude kaitsmise kava”¹⁰ leiti, et ligikaudu pool ELi pinnaveest ei jõua 2015. aastal tõenäoliselt heasse ökoloogilisse seisundisse. Lisaks esines pinnavee keemilise seisundi seirel nii märkimisväärsed erinevusi, et 2012. aastal oli rohkem kui 40 % veekogude seisund teadmata ja võrdlusalust ei olnud võimalik kehtestada. Põhjavee olukord näib veidi parem, kuid mõnes valgalapiirkonnas on jätkuvalt suured probleemid¹¹.

Komisjon märkis oma vastuses esimesele vett inimõigusena käsitlevale Euroopa kodanikualgatusel¹², et tõhustab veealaste õigusaktide rakendamist, tuginedes seitsmendas keskkonnaalases tegevusprogrammis ja veevarude kaitsmise kavas esitatud kohustustele. Veevarude kaitsmise kavas esitati rida rakendusvahendeid, mis on võetud kasutusele veepoliitika raamdirektiivi ühise rakendusstrateegia 2013.–2015. aasta tööprogrammis¹³. Lisaks on komisjon alates 2012. aastast tugevdanud dialoogi liikmesriikidega ja korraldanud nendega ulatuslikke kahepoolseid kohtumisi, et arutada komisjoni hinnangut nende veemajanduskavadele ja leppida kokku rakendamise tõhustamist käsitlevates erimeetmetes.

Ühise rakendusstrateegia ja kahepoolsete protsesside abil on liikmesriikide abistamiseks selgitatud veepoliitika raamdirektiivi nõudeid, loodud uusi rakendusvahendeid ja

⁸ Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2006/118/EÜ, 12. detsember 2006, mis käsitleb põhjavee kaitset reostuse ja seisundi halvenemise eest, ELT L 372, 27.12.2006; Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2008/105/EÜ, 16. oktoober 2008, mis käsitleb keskkonnakvaliteedi standardeid veepoliitika valdkonnas, ELT L 348, 24.12.2008; nõukogu direktiiv 91/676/EMÜ, 12. detsember 1991, veekogude kaitsmise kohta põllumajandusest lähtuva nitraadireostuse eest, EÜT L 375, 31.12.1991; nõukogu direktiiv 91/271/EMÜ, 21. mai 1991, linnaheitvee puhastamise kohta, EÜT L 135, 30.5.1991; Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2010/75/EL, 24. november 2010, tööstusheidete kohta (saastuse kompleksne vältimine ja kontroll), ELT L 334, 17.12.2010; nõukogu direktiiv 98/83/EÜ, 3. november 1998, olmevee kvaliteedi kohta, EÜT L 330, 5.12.1998; Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2006/7/EÜ, 15. veebruar 2006, mis käsitleb suplusvee kvaliteedi juhtimist, ELT L 64, 4.3.2006; Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2008/56/EÜ, 17. juuni 2008, millega kehtestatakse ühenduse merekeskkonnapoliitika-alane tegevusraamistik (merestrategie raamdirektiiv), ELT L 164, 25.6.2008; Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2009/128/EÜ, 21. oktoober 2009, millega kehtestatakse ühenduse tegevusraamistik pestitsiidide säästva kasutamise saavutamiseks, ELT L 309, 24.11.2009.

⁹ Komisjoni talituste töödokument (2012) 393 (final).

¹⁰ COM(2012) 673 final.

¹¹ Arvestades Euroopa eri valgalapiirkondade erinevat seisundit, on ELi keskmises valgalapiirkonnas (ligikaudu 90 % veekogudest peaksid saavutama põhjavee hea kvantitatiivse seisundi ja 77 % põhjavee hea keemilise seisundi 2015. aastal) märkimisväärsed piirkondlikke probleeme. Lisaks tuleks arvnäitajaid tõlgendada ettevaatusega, kuna teatavates liikmesriikides kasutatavad põhjavee seisundi hindamise meetodid jätavad tublisti soovida.

¹² COM(2014) 177 final.

¹³ Ühine rakendusstrateegia on koostööl põhinev avatud protsess, kuhu on kaasatud komisjon, liikmesriigid ja sidusrühmad. See sai alguse 2001. aastal ja selle eesmärk on hõlbustada veepoliitika raamdirektiivi rakendamist.

pakutud eelneval kogemusel põhinevaid uusi lahendusi. Kui liikmesriikidel õnnestub need täielikult 2015. aasta ajakohastatud veemajanduskavasse integreerida ja neid rakendada, ei tuleks enam nõuda täiendavaid täitemeeteid¹⁴. Komisjon jätkab siiski selliste prioriteetsetes valdkondades¹⁵ aset leidnud rikkumisuhtude menetlemist, mille puhul eespool kirjeldatud meetmetega ei ole suudetud rakendamist tõhustada.

ELi veepoliitika on võimaldanud ELil välja töötada dünaamilise, maailma juhtiva veesektori, kus tegutseb 9 000 väikest ja keskmise suurusega ettevõtjat (VKE)¹⁶ ja mis pakub ligikaudu 500 000 täistööajale taandatud töökohta¹⁷. Veepoliitika ei ole seega üksnes vastus keskkonnaga seotud hädavajadusele: see on üks ELi alustaladest, mis võimaldab edendada rohelist ja sinist majanduskasvu ja saavutada suurem ressursitõhusus. Näiteks veemajandustehnoloogial on keskne roll ökoinnovatsioonis ja komisjon algatas 2012. aastal Euroopa veealase innovatsioonipartnerluse,¹⁸ et hõlbustada selliste innovatiivsete lahenduste väljatöötamist, mis võivad aidata kaasa majanduse säästvale elavdamisele ja samas ka kliimamuutustega kohandumisele.

3. KOMISJONI HINNANG VEETMEPROGRAMMIDELE

Meetmeprogrammid koosnevad kohustuslikest põhimeetmetest, sealhulgas teatavad enne veepoliitika raamdirektiivi vastu võetud direktiivide raames võetud meetmed ja meetmed, mis on otseselt seotud veepoliitika raamdirektiiviga, nagu veevõtmine, heited, hajureostus või veekogude füüsiline muutmine. Lisaks peavad liikmesriigid võtma täiendavaid meetmeid juhul, kui see on vajalik keskkonnanalaste eesmärkide saavutamiseks.

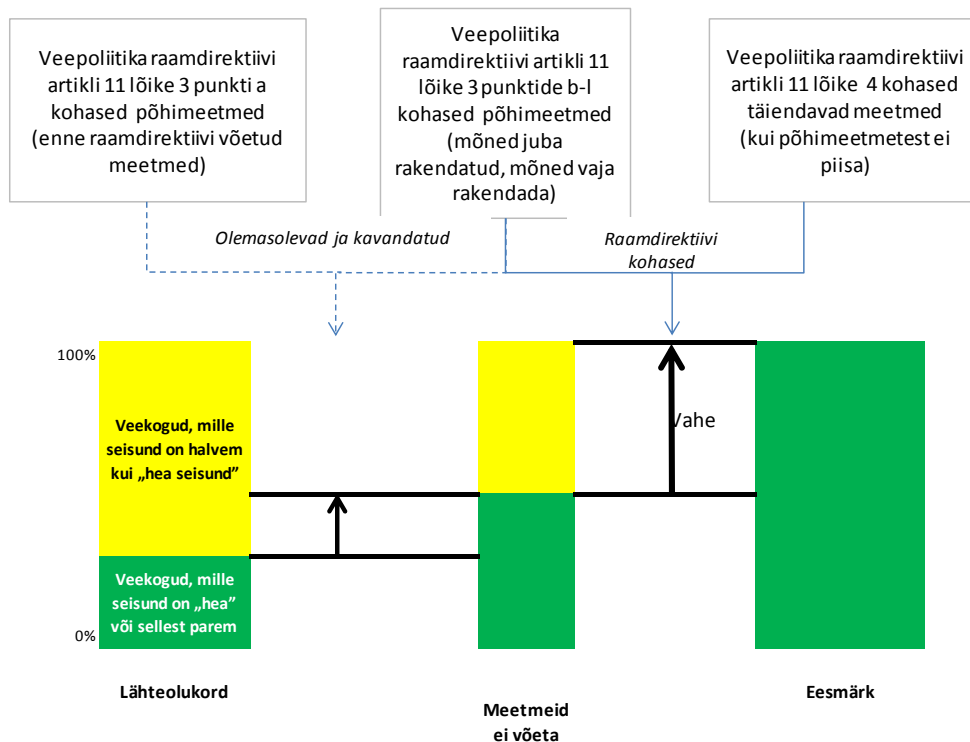
¹⁴ Veepoliitika raamdirektiivi meetmeprogrammi rakendamisel tehtud edusamme käsitleva aruande lisas on esitatud erisoovitused meetmete kohta, mida liikmesriigid peaksid ellu viima. Meetmetes kajastuvad komisjoni hinnang ja kahepoolse protsessi tulemused.

¹⁵ Meetmed hõlmavad veemajanduskavade vastuvõtmise tähtaegadest kinnipidamise tagamist, seiret ja hindamist, põllumajanduse tekitatud hajureostust, veepoliitika raamdirektiivi nõuetele mittevastavat taristut jne ning need peavad olema kooskõlas nitraadidirektiivi ja asulareovee puhastamise direktiivi täitmise tagamisega.

¹⁶ COM(2012) 216 final.

¹⁷ „Potential for stimulating sustainable growth in the water industry sector in the EU and the marine sector — input to the European Semester”, Water Industry Final REPORT, Acteon — avaldatakse.

¹⁸ http://ec.europa.eu/environment/water/innovationpartnership/about_en.htm.



Joonis 1. Lihtsustatud kirjeldus protsessist, millega teha kindlaks ja täita tühimik praeguse olukorra ja vee head seisundit käsitleva 2015. aasta eesmärgi vahel

Komisjoni hinnangust nähtub, et paljud liikmesriigid on kavandanud oma meetmed selle põhjal, mis on juba tehtud ja/või kavas ning mis on teostatav, võtmata arvesse veekogude praegust olukorda ja veemajanduskavades esile toodud survetegureid, mis takistavad hea seisundi saavutamist. Selle asemel, et kavandada kõige sobivamad ja kulutõhusamad meetmed vee hea seisundi saavutamiseks ja tulemuste vahel endiselt püsivate erinevuste kõrvaldamiseks, on paljud liikmesriigid sageli hinnanud üksnes seda, millisel määral aitavad olemasolevad meetmed kaasa veepoliitika raamdirektiivi keskkonnavalaste eesmärkide saavutamisele. Selle tulemusena kohaldatakse erandeid liiga sageli ja ilma asjakohase põhjendusega. Enamikul juhtudel, kui kohaldatakse erandeid ja lükatakse edasi hea seisundi saavutamine, ei ole selge, kas võetud meetmed aitavad kaasa direktiivi eesmärgini jõudmisele.

Veepoliitika raamdirektiivi keskkonnavalaste eesmärgid on kvantifitseeritud ja seotud täpse ajakavaga. Paljude liikmesriikide võetud seisukoht, et liigutakse õiges suunas, mis põhineb (suuresti) praeguse olukorra jätkumisel, ei ole ilmselgelt piisav keskkonnavalaste eesmärkide saavutamiseks enamiku veekogude puhul.

3.1. Põllumajanduse, tööstuse ja kodumajapidamiste põhjustatud veereostus

Veepoliitika raamdirektiivi eesmärkide saavutamiseks vajalik reostuse vähendamine eeldab seda, et esmalt on nõuetekohaselt rakendatud mitmed muud direktiivid ja määrused. See hõlmab asulareovee puhastamise direktiivi, nitraadidirektiivi, pestitsiidide säästvat kasutamist käsitlevat direktiivi ja tööstusheidete direktiivi, millel on määrava tähtsusega roll punktallikast pärit reostuse ja hajureostusega võitlemisel ning mida tuleks seega veemajanduskavades ja meetmeprogrammides arvesse võtta.

Põllumajandussektoris osutati nitraadidirektiivi¹⁹ käsitlevas viimases aruandes põhjavee nitraadireostuse teatavale vähenemisele, rõhutades samas vajadust reostuse vähendamist ja vältimist hõlmavate täiendavate meetmete järele. Seda kinnitab liikmesriikide esitatud meetmeprogrammide analüüs. Vaatamata sellele, et 63 % valgalapiirkondadest teatasid, et nitraadidirektiivi rakendamisest ei piisa hajureostuse piiramiseks tasemeni, mis on vajalik veepoliitika raamdirektiivi eesmärkide saavutamiseks, ei ole võetud vajalikke meetmeid olemasolevate puudujääkide kõrvaldamiseks. Hajureostus mõjutab märkimisväärselt²⁰ 90 % valgalapiirkondadest, 50 % pinnaveekogumitest ja 33 % põhjaveekogumitest kogu ELis. Peamine hajureostuse allikas on põllumajandussektor. Vaatamata teatavatele edusammudele mineraalväetiste kasutamise piiramisel,²¹ on endiselt palju puudujääke põhimeetmetes, mida liikmesriigid on võtnud selleks, et tegeleda põllumajandusest lähtuva koormusega, muu hulgas puuduvad meetmed fosfaadi- ja nitraadiheidete kontrollimiseks väljaspool nitraadidirektiivi raames kehtestatud nitraaditundlikke alasid. Põllumajanduses võetud lisameetmed on vabatahtlikud, hõlmates nõustamiskavasid ja ühise põllumajanduspoliitika (ÜPP) põllumajanduse keskkonnameetmeid, nagu põllumajandustootmise ekstensiivistamine ja mahepõllumajandus.

Kodumajapidamiste puhul on asulareovee puhastamise direktiivi rakendamise muutnud keeruliseks eelkõige finants- ja planeerimisküsimused, mis kaasnevad selliste suuremahuliste taristuinvesteeringutega nagu kanalisatsioon ja puhastusseadmed. Rakendamisel on tehtud edusamme EL 15 riikides,²² kus mitu liikmesriiki on juba peaaegu kõik nõuded täinud. Enamikul EL 13 riikidest hakkab ühinemislepingutega ettenähtud üleminekuperiood läbi saama, kuid suurem osa riike on viimasel kümnendil tehtud edusammudele vaatamata veel kaugel kõikide nõuete täitmisest. EL 15 riikide põhiprobleemid on seotud kanalisatsiooni ja puhastusseadmete hooldamise ja uuendamisega, samas kui uuematel liikmesriikidel tuleb jätkata minimaalselt nõutava taristu rajamist. Linnapiirkondades on üks peamisi saasteallikaid kanalisatsiooni ülevool,²³ mis nõuab lähitulevikus märkimisväärsed investeeringuid kõikjal ELis. Nõuetele vastavuse määra suurendamiseks paluti liikmesriikidel esitada 2014. aastal üksikasjalikud rakenduskavad, mis sisaldaksid taristuinvesteeringute kava. Komisjon analüüsib praegu kõnealuseid kavasid.

Tööstustegevuse põhjustatud reostus võib olla eriti märkimisväärne teatavate saasteainete ja veekogude puhul. Tööstusheidete direktiivis on sätestatud peamised viisid kõnealuse probleemi lahendamiseks, kehtestades tööstuskäitiste käitajatele nõude kohaldada parimat võimalikku tehnikat keskkonna kui terviku (st vee, õhu ja pinnase kvaliteet) kõrgetasemelise kaitse tagamiseks. Pädevad riiklikud ametiasutused tagavad, et heite piirnormid tööstusheite lubades on kooskõlas parima võimaliku tehnikaga ja asjakohaste veega seotud eesmärkidega. Kuigi seda teataval määral ka tehakse, nähtub meetmeprogrammidest, et seda ei tehta süstemaatiliselt või kui tehakse, siis ei teavitata sellest²⁴.

¹⁹ COM(2013) 683 final.

²⁰ Veekogus, millele avaldatakse märkimisväärselt survet, ei pruugi olla võimalik praeguste meetmetega head seisundit saavutada.

²¹ http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Agri-environmental_indicator_-_mineral_fertiliser_consumption.

²² Liikmesriigid, kes ühinesid ELiga enne 1. maid 2004. EL 13 riigid ühinesid pärast nimetatud kuupäeva.

²³ Nii sademevee kui ka kombineeritud (reovee ja sademevee) kanalisatsiooni ülevool.

²⁴ Tööstuslike reoveepuhastite uuendamise või täiustamise meetmetest kui peamistest meetmetest teavitati üksnes kaheksa liikmesriigi 29 valgalapiirkonna puhul.

Enamik liikmesriike on hakanud läbi viima **prioriteetsete ainete** heite inventuuri, mida nõutakse keskkonnakvaliteedi standardeid käsitleva direktiiviga. Heiteinventuure ning surve ja mõju analüüse kasutatakse saasteallikate kindlaksmääramiseks. Selliste veekogude osakaal, mida mõjutab punktallikast pärit reostus või hajureostus, erineb liikmesriigiti suuresti. Enamik liikmesriike ei kvantifitseeri veel inventuuri jaoks eri allikatest pärit hajureostust. Samuti erineb oluliselt selliste saasteainete arv, mida liikmesriigid käsitavad riigitasandi probleemina²⁵. Seetõttu on enamik liikmesriikide meetmetest, mis on seotud keemilise reostusega, liiga üldised, neil puuduvad kvantifitseeritud tulemused ja need ei ole konkreetse aine ega allikaga seotud.

3.2. Liiga suur veekasutus: liigne veevõtmine

Kui veevõtmine ületab looduse uuenemisvõimet, paneb see ELi pinna- ja põhjavee suure surve alla, seda eriti seoses Vahemere ja Musta mere riikides toimuva niisutustegevusega, kuid ka teiste ELi piirkondade linnastumise ja muu majandustegevuse tõttu. Liigne veevõtmine mõjutab märkimisväärselt 10 % pinnaveekogumitest ja 20 % põhjaveekogumitest. Kui intensiivse veekasutusega valgalapiirkondades toimub ka liigne veevõtmine, on liikmesriikidel veepoliitika raamdirektiivi kohaselt kohustus võtta meetmed, nt vaadata läbi load või tagada tõhusamalt nõuete täitmine, mis taastavad säästva veevõtmise pikas perspektiivis. Esimestest meetmeprogrammidest nähtus siiski, et probleemiga ei tegelda piisavalt; asjaomaste veekogumite suhtes kohaldatakse sagedasti erandeid, mis ei ole asjakohaselt põhjendatud.

Esimestes veemajanduskavades võis näha, et enamik liikmesriike ei ole käsitlenud looduse veevajadust, mida nad on kohustatud veepoliitika raamdirektiivi eesmärkide saavutamiseks tegema. Sageli käsitleti üksnes suveperioodidel säilitatavat minimaalset läbivoolu, võtmata arvesse eri tegureid,²⁶ mis on ökosüsteemide õitsengu ja neist täieliku kasu saamise seisukohast äärmiselt olulised. See tähendab, et rakendatud meetmed ei taga paljude, liigsest veevõtmisest või veevoolu reguleerimisest (nt niisutamise, hüdroelektrijaamade käitamise, joogiveevaru tagamise või veeliikluse eesmärgil) mõjutatud veekogumite hea seisundi saavutamist. Samal ajal on liikmesriigid aktiivselt toetanud keskkonnahoidlikku läbivoolu käsitlevale ühisele seisukohale jõudmist ja otsinud viise, kuidas nimetatud läbivoolu veepoliitika raamdirektiivi rakendamisel paremini arvesse võtta. Selle tulemusena on koostatud juhend, mille elluviimisega peaksid liikmesriigid algust tegema 2015. aastal²⁷. Tänu veepoliitika raamdirektiivi ühisele rakendusstrateegiale on olnud võimalik jagada häid tavasid sellise veebilansi kasutamisel, mis hõlmab keskkonnavajadusi veevarude keskkonnahoidlikuks jagamiseks,²⁸ ja kaugseiretehnoloogia kasutamist kontrollide läbiviimisel ja ebaseadusliku veevõtmise jälgimisel²⁹.

²⁵ Need on kas konkreetse valgalapiirkonnaga seotud pinna- või põhjavee saasteained, mille jaoks liikmesriigid kehtestavad piirnormid.

²⁶ Nt voolu ulatus, sagedus, kestus, ajastus ja üleujutuste muutumise kiirus.

²⁷ Vt ühise rakendamise strateegia (CIS) dokument keskkonnahoidliku läbivoolu kohta veepoliitika raamdirektiivi rakendamisel, kättesaadav aadressil <https://circabc.europa.eu/w/browse/a3c92123-1013-47ff-b832-16e1caaafc9a>.

²⁸ 2015. aasta kevadel peaks ilmuma ühise rakendamise strateegia (CIS) dokument veevarude tasakaalu kohta.

²⁹ Vt uuring loata veevõtmise avastamist toetava vaatluse Applying Earth kohta, kättesaadav aadressil <https://circabc.europa.eu/w/browse/fe1bf504-5dc4-4e12-a466-37c3a8c3eab4>.

3.3. Veekogude voolu ja füüsilise kuju muutmine

Veekogude voolu ja füüsilise kuju (hüdromorfoloogia) muutmine on üks peamisi vee hea seisundi saavutamist takistavaid tegureid, kuid üldiselt ei paku esimesed meetmeprogrammid probleemi lahendamiseks piisavalt meetmeid. Sageli on muutusi põhjustanud halli taristu rajamine, nt kuivenduskanalid, niisutus- või hüdroelektrijaamade käitamiseks vajalikud tammid, paisud veeliikluse hõlbustamiseks, muldvallid või kraavid kaitseks üleujutuste eest jne. Peaaegu kõikides veemajanduskavades on kirjeldatud meetmeid olukorra heastamiseks, kuid need on enamasti väga üldised, neid ei ole prioriseeritud ja meetmetel puudub selge seos olemasolevate survetegurite või oodatava mõjuga. Lisaks ei ole osa liikmesriike välja töötanud vee seisundi hindamise meetodeid, mis kajastaksid hüdromorfoloogilisi muutusi, ja seetõttu ei ole nad võimalised probleemi piisavalt tõhusalt lahendama.

4. SEOS ÜLEUJUTUSTE DIREKTIIVIGA

On üldteada, et suur osa Euroopast seisab kliimamuutuste tõttu silmitsi üha sagenevate üleujutustega. 2007. aastal loodi üleujutuste direktiiviga üleeuroopaline raamistik, et toetada liikmesriike üleujutuste ohu kindlaks määramisel, hindamisel ja käsitlemisel.

Nagu riskijuhtimise puhul tavapärane, rakendatakse üleujutuste direktiivi järkjärguliste tsüklikena. Iga kuue aasta pikkuse tsükli lõpus koostatakse üleujutusrisi maandamise kavad. Esimesed kavad peaksid valmima 2015. aasta lõpuks ja peaksid olema kooskõlastatud veepoliitika raamdirektiivis sätestatud veemajanduskavadega,³⁰ et kasutada ära vahendite vahelist koostoimet. Looduslikku veesäilitamisvõimet käsitlevad meetmed³¹ on näide meetmetest, millega on võimalik samaaegselt saavutada veepoliitika raamdirektiivi ja üleujutuste direktiivi eesmäärke, tõhustades ja säilitades põhjaveekihi, pinnase ja ökosüsteemide looduslikku vee säilitamisvõimet ja -mahtu. Meetmetega, nagu lammi jõega taasühendamine, jõesängide uuesti looklevaks muutmine ja märgalade taastamine, on võimalik vähendada või edasi lükata üleujutuste alamjooksule jõudmist, parandades samas vee kvaliteeti ja kättesaadavust, säilitades elupaikasid ja suurendades vastupidavust kliimamuutustele.

Üleujutuste direktiiviga kehtestatud esimesed sammud riskijuhtimisprotsessis olid esialgsete üleujutusrisi hinnangute koostamine 2011. aasta lõpuks ja võimaliku suure üleujutusohuga alade kindlaksmääramine, mis võimaldas liikmesriikidel koondada tegevus nendele piirkondadele, kus nimetatud risk on märkimisväärne. Esialgsed hinnangud põhinesid suuresti kättesaadaval teabel varasemate suurte üleujutuste kohta ja võimalike tulevaste suurte üleujutuste prognoosidel.

Enamik liikmesriike on välja töötanud uued esialgsed üleujutusrisi hinnangud, samas kui osa liikmesriike kasutab jätkuvalt olemasolevaid hinnanguid või uute ja olemasolevate kombinatsiooni. Esitatud teabe põhjal on jõed kindlasti kõige levinumad üleujutuste allikad ELis, sellele järgnevad vihma- ja mereveest põhjustatud üleujutused. Peamised teatatud tagajärjed on majanduslikud, teisel kohal on mõju inimtervisele³².

³⁰ Vt ühise rakendamise strateegia (CIS) dokument üleujutuste direktiivi (2007/60/EÜ) ja veepoliitika raamdirektiivi (2000/60/EÜ) vaheliste seoste kohta, kättesaadav aadressil <https://circabc.europa.eu/w/browse/b91b99c7-835f-48fe-b0f5-57740b973d4c>.

³¹ Vt ühise rakendamise strateegia (CIS) dokument looduslikku veesäilitamisvõimet käsitlevate meetmete kohta, aadressil <https://circabc.europa.eu/w/browse/2457165b-3f12-4935-819a-c40324d22ad3>.

³² Liikmesriikide poolt teatatud rohkem kui 8 000 võimaliku suure üleujutusohuga alast on ligikaudu 90 % juhtudest tegemist jõgede üleujutustega ja enamasti teatatakse võimalikest negatiivsetest majanduslikest tagajärgedest.

Suurte üleujutuste kindlaksmääramise kriteeriumid ja nende mõju kvantifitseerimise meetodid on erinevad ning teatavatel juhtudel mitte eriti üksikasjalikult kirjeldatud.

Üksnes kolmandik liikmesriike käsitles oma üleujutusriski hinnangutes konkreetsemalt pikaajalisi arengusuundi (kliima- ja sotsiaal-majanduslikke muutusi). See on üllatav, sest viimastel aastakümnetel on üleujutuskahjud Euroopas märgatavalt suurenenud, seda eelkõige tulenevalt sotsiaal-majanduslikest teguritest, nagu üleujutusohuga piirkondade kasvav jõukus, ja kliimamuutustest.

Järgmine etapp üleujutuste direktiiviga kehtestatud riskijuhtimisprotsessis oli üleujutusohu ja -riski kaartide koostamine 2013. aasta lõpuks sellistele piirkondadele, mis on kindlaks määratud kui võimaliku olulise üleujutusriskiga piirkonnad. Komisjon hindab parajasti liikmesriikide esitatud teavet³³.

Eespool osutatud puudujääkidele vaatamata võtavad kõik liikmesriigid esmakordselt samal ajal ja samas raamistikus meetmeid üleujutusohust tulenevate sotsiaalsete, majanduslike ja keskkonnakahjude vältimiseks või vähendamiseks. Ühtlasi on üleujutuste direktiiv andnud neile stiimuli keskenduda lisaks kaitsemeetmetele ka ennetustööle ja teavitustegevusele³⁴. Üleujutusohu ja -riski kaartide põhjal peaksid otsustajad ja ametiasutused nüüd võtma meetmeid, mille eesmärk on vähendada üleujutusriski nii vee kui ka ühiskonna jaoks tõhusal ja jätkusuutlikul moel.

5. KUIDAS SEDA TEHA: INVESTEERIMISVÕIMALUSED JA VEEHINNA KUJUNDAMINE TÕHUSUSE SUURENDAMISEKS

On tõdetud, et veepoliitika eesmärgid tuleks tõhusamalt rakendada ja laiemalt integreerida teistesse poliitikavaldkondadesse, sealhulgas rahastamismeetmetesse, nagu ÜPP ja Euroopa struktuuri- ja investeerimisfondid. Rahastamisperioodi 2007–2013 tulemustest nähtub, et kui mõned erandid³⁵ välja arvata, ei ole liikmesriigid täielikult ära kasutanud ELi rahastamisvõimalusi veepoliitika raamdirektiivi kohaste eesmärkide³⁶ saavutamiseks. Näiteks ei ole peaaegu kasutatud endise maaelu arengu määruse³⁷ artiklit 38, millele oleks võinud tugineda veepoliitika raamdirektiivist tulenevate meetmete rahastamisel³⁸. Asulareovee puhastite ehitamiseks ette nähtud vahendeid ei ole mõnel juhul kasutusele võetud või on nende eraldamist edasi lükatud, seda osaliselt asjakohase kava puudumise tõttu. Komisjon nõudis 2014. aastal, et liikmesriigid esitaksid rakenduskavad, mis sisaldavad veepoliitika raamdirektiivi artikli 17 kohast üksikasjalikku investeringukava, ja hakkab hoolega jälgima nende rakendamist.

³³ 2015. aasta veebruari seisuga ei ole kolm liikmesriiki esitanud üleujutusohu ja -riski kaarte.

³⁴ Riskijuhtimine on 2014.–2020. aasta ühtekuuluvuspoliitika uus toetuskõlblik valdkond ning seega on võimalik kaasrahastada ilmastikuga seotud riske ja looduskatastroofide käsitlevaid projekte.

³⁵ Näiteks maaelu arengu määruse (EÜ) nr 1698/2005 endise artikli 41 kohaste vähetootlike investeeringutega on parandatud vooluveekogude kallaste seisundit (nt Flandrias) ja taastatud märgalasid (nt Taanis).

³⁶ Vt kontrollikoja eriaruanne 04/2014, „Integration of EU water policy objectives with the CAP: partial success”, http://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR14_04/SR14_04_EN.pdf.

³⁷ Nõukogu määrus (EÜ) nr 1698/2005, 20. september 2005, Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondist (EAFRD) antavate maaelu arengu toetuste kohta, ELT L 277, 21.10.2005.

³⁸ Maaelu arengu määruse (EÜ) nr 1698/2005 artikli 38 kohased veega seotud meetmed aktiveeriti 2007.–2013. aasta programmitöö perioodiks aastal 2010, kui veepoliitika raamdirektiivi meetmeprogrammid said kättesaadavaks. Maaelu arengu määruse (EL) nr 1305/2013 artikli 30 kohaste meetmetega seoses võib tõdeda, et ajavahemikku 2014–2020 hõlmavaid maaelu arengu programme ei ole suures osas veel heaks kiidetud, samuti ei ole teada, kas need sisaldavad veealaseid meetmeid.

Üldiselt ei kasutata meetmeprogrammides alati ELi rahastamisvahendeid veemajanduskavades sätestatud eesmärkide saavutamiseks.

Meetmeprogrammidest selgub ka tõsiasi, et vee tõhusat kasutamist ja veehinna läbipaistvat kujundamist käsitlevaid stiimuleid ei rakendata kõikides liikmesriikides ega kõikides vett tarbivates sektorites osaliselt veearvestite puudumise tõttu. Motiveeriva hinnakujunduse rakendamiseks tuleks tarbimiseks ettenähtud kasutusviise vaikimisi maksustada tegelikule tarbimisele tugineva mahu põhiselt. See eeldab ulatuslikku mõõtmist, eelkõige põllumajandussektoris selliste valgalade läheduses, kus vett kasutatakse peamiselt niisutamiseks. Vaatamata märkimisväärsetele edusammudele, mida teatavad liikmesriigid on teinud vee hinnakujunduspoliitika kohandamisel veepoliitika raamdirektiivi nõuetega, on võetud vähe meetmeid keskkonna- ja ressursikulude katmise tagamiseks. Kulude, sealhulgas keskkonna-, ressursi- ja taristukulude puudulik katmine ainult suurendab järgmiste põlvkondade makstavat arvet piirkondades, kus veenappus on väga suur ja veetaristu ei toimi.

Veehinna nõuetekohase kujundamise soodustamiseks sätestati ühissätete määruses³⁹ eeltingimused maaelu arendamise ja ühtekuuluvusfondidele ligi pääsemiseks. Sellega seoses hindab komisjon liikmesriikide veehinna kujundamise ja kulude katmise poliitilisi strateegiaid ja nõuab puudulikes valdkondades tegevuskavasid. Nagu märgiti Euroopa Liidu Kohtu hiljutises otsuses,⁴⁰ kohaldatakse kulude katmist (hinnakujunduse või muude meetmete kaudu) potentsiaalselt paljude vett mõjutavate veeteenuste suhtes. Kui liikmesriik otsustab mitte kohaldada kulude katmist teatava veekasutuse suhtes, peab ta selgitama, milliseid muid meetmeid on ta veepoliitika raamdirektiivi eesmärkide saavutamise tagamiseks võtnud.

6. JÄRELDUSED JA SOOVITUSED

Järgmiste järelduste ja soovitustega näidatakse, kuidas meetmeprogrammide abil võiks:

- ühitada keskkonnavaladeid ja majanduslikke eesmärke, võttes meetmeid, mis tagavad piisava koguse puhast vett nii looduse, inimeste kui ka ettevõtete jaoks;
- tagada ELi põllumajanduse ja vesiviljeluse pikaajaline jätkusuutlikkus ja majanduslik elujõulisus;
- toetada energiatootmist, säästvat transpordi ja turismi arendamist, aidates seega kaasa tõeliselt keskkonnasäästlikule majanduskasvule ELis.

Meetmeprogrammidele on vaja kindlat alust

Liikmesriigid peavad suurendama jõupingutusi, et nende meetmeprogrammid põhineksid vee ökosüsteemile avalduva surve ja mõju ning vee seisundi usaldusväärsel hindamisel. Kui survet käsitlev alushindamine on puudulik, põhineb kogu veemajanduskava valedel alustel ja varitseb oht, et liikmesriigid ei võta meetmeid seal, kus neid kõige enam vajatakse, ega tee seda kulutõhusal viisil.

³⁹ Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrus (EL) nr 1303/2013, 17. detsember 2013, millega kehtestatakse ühissätted Euroopa Regionaalarengu Fondi, Euroopa Sotsiaalfondi, Ühtekuuluvusfondi, Euroopa Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondi ning Euroopa Merendus- ja Kalandusfondi kohta, nähakse ette üldsätted Euroopa Regionaalarengu Fondi, Euroopa Sotsiaalfondi, Ühtekuuluvusfondi ja Euroopa Merendus- ja Kalandusfondi kohta ning tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrus (EÜ) nr 1083/2006.

⁴⁰ 11. septembri 2014. aasta otsus kohtuasjas C-525/12 komisjon vs. Saksamaa.

Seiret tuleks jätkata ja/või tõhustada. Eelkõige tuleks tõhustada pinnavee seisundi seiret ja seda eriti seoses prioriteetsete ainetega. Mitu liikmesriiki peavad viivitamatult kõrvaldama vee ökoloogilise seisundi hindamise meetodites esinevad puudujäägid. Eriti oluline on töötada välja meetodid, milles võetakse arvesse veekogude hüdroloogilisi ja füüsilisi muutusi. Osa liikmesriike on seda juba teinud. Selle tulemusena saadud tugevam teadmistebaas peaks tagama, et võetavad meetmed aitavad paremini saavutada veepoliitika raamdirektiivi eesmärke.

Puudujääkide analüüs: mida on vaja teha nimetatud eesmärkide saavutamiseks?

Meetmeprogrammide nõuetekohaseks koostamiseks peavad liikmesriigid tegema kindlaks kõige kulutõhusama kombinatsiooni meetmetest, mida on vaja vee praeguse seisundi ja hea seisundi vahelise erinevuse kõrvaldamiseks. Puudujääkide analüüs on vajalik selleks, et mõista, mida peab eesmärkide saavutamiseks tegema, kui palju aega selleks kulub ja kui palju see kellelegi maksma läheb. Lisaks on tehnilisest teostamatusest või ebaproportsionaalsetest kuludest tulenevate erandite asjakohane põhjendamine võimalik üksnes nimetatud analüüsile toetudes. Isegi kui erandid on põhjendatud, peavad liikmesriigid tagama, et meetmetega aidatakse võimalikult palju kaasa eesmärkide saavutamisele.

Veekasutuse kohandamine veepoliitika raamdirektiivi keskkonnavalastele eesmärkidele ja muutuste elluviimine

Kehtivad load, nt veevõtu- (sh veeõigused), heite-, hüdroelektrijaamade jne load tuleks läbi vaadata ja vajaduse korral ajakohastada, et tagada nende vastavus veepoliitika raamdirektiivi eesmärkidele. Osa liikmesriike on sellega juba algust teinud ja seda eeskuju peaksid järgima ka teised.

Pärast lubade läbivaatamist peavad liikmesriigid tagama, et neist peetakse kinni. Loadingimuste täitmist võidakse jälgida kontrollide abil, mis tuginevad eeskirjade täitmata jätmise riskil põhinevale lähenemisviisile, ja nõuete täitmise tagamiseks vajaliku suutlikkuse kindlustamisega.

Reostusküsimuste lahendamine

Liikmesriigid peavad tõhustama oma põhimeetmeid, et võidelda põllumajandusest tuleneva hajureostusega. Kuigi vee hea seisundi saavutamiseni on veel pikk tee ja enne veepoliitika raamdirektiivi võetud meetmetest ei piisa paljudes valgalapiirkondades, on paljudes liikmesriikides kasutusel üksnes vabatahtlikud meetmed. Nimetatud meetmetega võib küll tõhusalt kõrvaldada osa praegustest puudujääkidest, kuid olulisi edusamme on võimalik teha üksnes kohustuslike põhimeetmete abil.

Liikmesriigid peaksid tegelema saasteallikatega, rakendades täielikult veepoliitika raamdirektiivi meetmeid ja muid veealaseid õigusakte, eelkõige nitraadidirektiivi, tööstusheidete direktiivi ja asulareovee puhastamise direktiivi. Sellist teguviisi tuleks eelistada nt torusuudmetöötluse kasutamisele joogivee kvaliteedi tagamisel, samas välditakse sellega kõrgeid käitlemiskulusid ja kaitstakse keskkonda. Liikmesriike kutsutakse üles laiendama kaitsevööndite loomist joogiveevõtupiirkondade, eelkõige pinnavee kaitseks. Lisaks peavad nad tagama, et nende meetmed on suunatud saasteallikatele ja kemikaalidele, mis pärsivad vee hea seisundi saavutamist.

Kvantitatiivsed aspektid, sh seoses kvaliteediga

Komisjoni hinnang meetmeprogrammidele osutab vajadusele paremini käsitleda kvaliteedi ja kvantiteedi vahelist seost vee ökosüsteemile avalduva surve hindamisel ning võtta veevõtmisele ja veevoolu reguleerimisele suunatud meetmeid.

Veenappus ja põuad on paljudes Euroopa piirkondades kliimamuutuste tõttu vähemalt hooajaliselt üha kasvav probleem. Kvantitatiivsed probleemid mõjutavad järk-järgult üha rohkem valgalapiirkondi kogu ELis ja liikmesriigid peavad võtma ennetusmeetmeid, et vältida veevõtmise kasvu tasemeni, mis ei ole säästlik. Kui veevõtmine on juba liiga ulatuslik, peaksid liikmesriigid võtma asjakohaseid meetmeid, taastamaks säästlikku veevõtmist. See on esmatähtis põhjavee puhul, eelkõige siis, kui põhjavesi on seotud oluliste veest sõltuvate ökosüsteemidega, sageli kaitsealade, nt märgaladega. Kõiki erandeid tuleb veemajanduskavades asjakohaselt põhjendada ja need peavad vastama veepoliitika raamdirektiivis sätestatud tingimustele.

Veekogude veevoolu ja füüsiliste muutustega seotud probleemide käsitlemine

Vaatamata sellele, et kolmandikku ELi veekogudest mõjutavad märkimisväärselt veevoolu (hüdroloogiline) reguleerimine ja füüsilised (morfoloogilised) muutused, ei ole paljude liikmesriikide meetmeprogrammides sätestatud selgeid meetmeid olukorra lahendamiseks.

Liikmesriigid peaksid kohaldama keskkonnahoidlikku läbivoolu kooskõlas hiljuti vastuvõetud ühise rakendamise strateegiaga ja rakendama meetmeid, mis kaitsevad ja/või taastavad nimetatud läbivoolu nii olemasolevate kui ka uute kasutusviiside tarbeks. See eeldab, et liikmesriigid töötaksid välja seire- ja hindamismeetodid selliste olukordade kindlakstegemiseks, kus hüdroloogilised muutused pärsivad tõenäoliselt hea ökoloogilise seisundi saavutamist. Kõige olulisemaid muutusi on siiski juba võimalik kindlaks teha ja käsitleda olemasolevate vahendite ja meetoditega ning veevõtmise ja veevoolu reguleerimise mõju vähendamine peaks olema järgmiste meetmeprogrammide prioriteet.

Paljude veekogude puhul on füüsilised muutused seotud veevoolu muutustega, seega ei ole keskkonnahoidlik läbivool veepoliitika raamdirektiivi eesmärkide saavutamiseks tõenäoliselt piisav, vaid sellele tuleks lisada taastamismeetmed.

Majanduslike vahendite ja stiimulite arukas kasutamine

Liikmesriigid peaksid parandama veevarude hinnakujundust eelkõige põllumajandussektoris, kuid samas mitte ainult sellega piirduma. Põllumajandussektor tekitab jätkuvalt väga tõsist keskkonna- ja majanduslikku kahju, nt nappide veevarude ebatõhus kasutamine või kallist puhastamist eeldav saastus. See vähendab veevarude kättesaadavust mitmesuguste majandustegevuste jaoks ja nõrgendab seega paljudes ELi piirkondades tulevase majanduskasvu võimalusi. Veepoliitika raamdirektiivi kohane piisav ning mõõtmisel ja kulude katmisel põhinev hinnakujundus suurendaks veekasutuse tõhusust, vähendades samas ebavajalikku tarbimist, soodustaks selliste kultuuride ja põllumajandussüsteemide valikut, mis langetavad tootmiskulusid ja parandavad põllumajanduslike majapidamiste majanduslikku tasakaalu, ning aitaks

koguda vahendeid taristuinvesteeringute pikaajalise jätkusuutlikkuse tagamiseks ja lekkimisest⁴¹ tuleneva raiskamisega võitlemiseks.

Rakendamise koordineerimine kasutegurite suurendamiseks

Meetmeprogrammide õnnestumiseks on tähtis teha koostööd eri tasanditel ja see peaks tuginema olemasolevatel tõhusaks osutunud struktuuridel. Esmalt kohaldatakse seda selliste valgalapiirkondade suhtes, kus haldus- ega riigipiirid ei tohiks tõkestada kõige kulutõhusamate meetmete valikut. Samuti kohaldatakse seda eri keskkonnaalaste õigusaktide rakendajate suhtes, sest näiteks veepoliitika raamdirektiivi meetmeprogrammid on üleujutuste direktiivi, merestrateegia raamdirektiivi või ELi bioloogilise mitmekesisuse strateegia ja elupaikade direktiivi teatavate eesmärkide saavutamisel äärmiselt olulised.

Veepoliitika raamdirektiivi ja üleujutuste direktiivi kohaste majanduskavade koostamise ühtlustatud tähtsajad annavad suurepärase võimaluse kasutada samaaegselt vee seisundi ja surve kohta kättesaadavat teavet ning koostada meetmeprogrammid, mis aitavad saavutada head seisundit üleujutuste riski vähendades. Seda sünergiat tuleb maksimaalselt ära kasutada.

Üleujutuste direktiivi kohaseid riskijuhtimismeetmeid valides peaksid liikmesriigid arvesse võtma looduslikku veesäilitamisvõimet käsitlevate meetmete arvukaid kasutegureid pikemas perspektiivis. Seda tuleks kaaluda ka veepoliitika raamdirektiivi artikli 4 lõike 7 kohaselt nõutavate paremate keskkonnanahenduste hindamisel veekogude füüsilist muutmist hõlmavate projektide puhul.

Üleujutuste direktiivi rakendamine on seni kulgenud edukalt. Võttes arvesse, et tegemist on raamdirektiiviga, sõltub selle kohaldamise õnnestumine liikmesriikide ambitsioonidest ja nende 2015. aastat hõlmavate plaanide mõõdetavast rakendamisest⁴². Tõhustada tuleks võimalike tulevaste suurte üleujutuste tuvastamise meetodeid ja võimalike tulevaste mõjude kvantifitseerimist. Kliima- ja sotsiaalmajanduslikke muutusi (nt valglinnastumine ja maa katmine mullaga) tuleks rohkem arvesse võtta, kuna need on üleujutusrisi maandamise olulised osad.

Veemajanduskavade teine tsükkel võimaldab luua sünergiat merestrateegia raamdirektiivi kohase esimese meetmeprogrammi väljatöötamisega. Nimetatud direktiiv ja veepoliitika raamdirektiiv täiendavad teineteist ja neid tuleks rakendada koos.

Investeeringuvõimaluste ära kasutamine

Liikmesriigid peaksid meetmeprogrammide rakendamise rahaliseks toetamiseks kasutama arvukaid ELi pakutavaid võimalusi. Need hõlmavad maaelu arengu programmide kohaste kliimale ja keskkonnale kasulikke mõju avaldavate põllumajandustavade kasutuselevõttu, rahastamist ühtekuuluvuspoliitika vahenditest vee ja kliimamuutustega kohanemist käsitlevate eesmärkide raames, programmi LIFE integreeritud projekte, Horisont 2020 toetust innovatsioonile veesektoris ning innovaatiliste looduspõhiste lahenduste kasutuselevõttu vee ja üleujutusrisi

⁴¹ Vt hea tava dokument lekkimise kohta aadressil <https://circabc.europa.eu/w/browse/bb786001-ed42-416d-836e-4835481ba508>.

⁴² Edusammude mõõtmiseks on oluline, et ELi liikmesriigid töötaksid välja katastroofidega seonduvat kahju käsitlevate andmete salvestamise suunised: <http://drr.jrc.ec.europa.eu/LossDataWorkshopOctober2014>.

maandamisega seotud ühiskondlike probleemide käsitlemiseks. Komisjon on esitanud hulgaliselt märkusi partnerluslepingute, maaelu arengu programmide ja rakenduskavade kohta, mida liikmesriigid on kavandanud selleks, et maksimeerida oma panust veepoliitika raamdirektiivi eesmärkide, eelkõige nende keskkonnaalaste kasutegurite saavutamisse, kuid vahendite tegelik kasutamine on iga liikmesriigi ja piirkonna kohustus.

Samuti peaksid liikmesriigid kasutama vett ning põllumajanduse tootlikkust ja jätkusuutlikkust käsitlevate Euroopa innovatsioonipartnerluste raames välja töötatud innovaatilisi lahendusi ja siduma neid veepoliitika raamdirektiivi rakendamisega seotud probleemidega.

Liikmesriigid peaksid kasutama ära ka komisjoni kavandatud ELi investeerimiskavas⁴³ pakutavaid, eelkõige veetaristu arengut toetavaid võimalusi.

⁴³ http://ec.europa.eu/priorities/jobs-growth-investment/plan/index_en.htm.